

Gelet op het derdenverzet bij dagvaarding, dd. 28 augustus 2015:

DE BELGISCHE STAAT, FOD Binnenlandse Zaken, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging met kantoor te 1000 Brussel, Wetstraat 18

EISER

hebbende als raadsman, meester Brecht Heirman loco meester Carmenta Decordier, advocaat te 9041 Gent, Harlekijnstraat 9 (ref.: 15CFR05437),

lastens:

- gebouwen
- wonende te

hebbende als raadsman, meester Charlotte Verkeyn loco meester Sylvie Micholt, advocaat te 8000 Brugge, Maria van Bourgondielaan 7B (ref.: 11.05.175),

VERWEERDER

Bij dagvaarding, aangezegd aan verweerster op 28 augustus 2015 heeft eiseres derdenverzet gedaan tegen de beschikking van het Bureau voor Rechtsbijstand in de Rechtbank van eerste aanleg van West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk, van 14 april 2015 in de zaak gekend met rolnummer 15/147/1, waarbij aan verweerster rechtsbijstand werd toegekend voor de procedure tot regularisatie van haar verblijf in België.

De raadslieden van partijen werden op de terechtzitting van 12 november 2015 gehoord in hun middelen en conclusies. De stukkenbundels van beide partijen werden ingezien.

I.) Voorgaanden en vorderingen

Op 14 april 2015 werd door het Bureau voor Rechtsbijstand van deze Rechtbank aan verweerster rechtsbijstand toegekend voor de procedure tot regularisatie van haar verblijf in België.

Bij beslissing van de Algemene Directie Dienst Vreemdelingenzaken van 2 juli 2015 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf, die verweerster op 23 april 2015 had gedaan op grond van art. 9 bis van de Vreemdelingenwet als onontvankelijk afgewezen omdat zij had nagelaten de administratieve kosten te betalen, verschuldigd in toepassing van art. 11 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 2015.

In de beslissing staat vermeld dat "naar aanleiding van het vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk dd 14.04.2015 zij rechtsbijstand geniet in het kader van de regularisatie van haar verblijf in België (op grond van artikel 9 bis) Echter verzoekster is niet vrijgesteld om de administratieve kosten te betalen, vereist voor de indiening van een aanvraag "9 bis" in toepassing van art. 11 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981."

Tegen deze beslissing van de Algemene Directie Dienst Vreemdelingenzaken heeft verweerster een verzoek tot schorsing en nietigverklaring ingediend bij de Voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Eiseres vordert het derdenverzet ontvankelijk en gegrond te verklaren, de beschikking van 14 april 2015 te vernietigen ten opzichte van eiseres en te zeggen voor recht dat deze vernietiging geldt ten aanzien van alle partijen aangezien de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing onverenigbaar is met de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Zij vordert de veroordeling van verweerster tot een rechtsplegingsvergoeding van 1.320 EUR.

Verweerster vordert in hoofdorde dat de vordering onontvankelijk minstens ongegrond zou worden verklaard, in ondergeschikte orde het derdenverzet te willen afwijzen en de bestreden beschikking te willen bevestigen. Zij vraagt dat haar in ieder geval de gunst van de kosteloze rechtspleging toe te kennen voor wat de kosten van onderhavige procedure betreft alsmede voor de uitvoeringskosten. Zij vordert tevens dat eiseres zou veroordeeld worden tot de gerechtskosten aan haar zijde begroot op 1.321 EUR. In voorkomend geval vraagt zij de rechtsplegingsvergoeding in haren hoofde te willen beperken tot het minimumbedrag van 82,50 EUR.

II.) standpunten van de partijen

1. Excepties

a) exceptie van onbevoegdheid

Verweerster stelt dat de rechtbank onbevoegd is om kennis te nemen van het geschil omdat het voorwerp van de betwisting de vraag is of eiseres de toekenning van de kosteloze rechtspleging in acht dient te nemen bij het beoordelen van de vraag of verweerster al dan niet gehouden is het op straffe van niet-ontvankelijkheid van haar regularisatieaanvraag bij art. 1/1 van het K.B van 8 oktober 1981 bepaalde bedrag te betalen.

Zij stelt dat het enkel de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is die als enige bevoegd is om deze discussie te beslechten.

Eiseres houdt voor dat het voorwerp van onderhavige procedure is dat onterecht aan verweerster rechtsbijstand werd toegekend voor de gehele administratieve procedure in het kader van een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig art. 9 bis van de Vreemdelingenwet.

Zij merkt op dat de bestreden beschikking gezag van gewijsde heeft, waardoor ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de procedure tot nietigverklaring met de inhoud en de draagwijdte van de beschikking van 14 april 2015 rekening moet houden. Enkel mits hervorming van de bestreden beschikking zal de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen vaststellen dat dat de in artikel 1/1 van het Vreemdelingenbesluit voorziene retributie door verweerster verschuldigd is.

b) exceptie van onontvankelijkheid – gebrek aan belang – vordering zonder voorwerp – gebrek aan hoedanigheid

Verweerster stelt dat eiseres geen belang of hoedanigheid heeft in de zin van de artikelen 17 en 18 Ger. W. .

Terwijl eiseres de uitspraak van de rechtbank op derdenverzet wenst aan te wenden in de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de Raad Zich dient te plaatsen op het ogenblik van de bestreden beslissing en een andersluidende beslissing op derdenverzet geen invloed kan hebben op de beslissing van de Raad. Zij heeft dus geen belang.

De artikelen 667 en 668 Ger. W. bepalen dat de titularis van de recht op rechtsbijstand de burger is wiens inkomsten ontoereikend zijn. Het rechtsmiddel derdenverzet staat slechts open voor de personen die de hoedanigheid hadden om de vordering in te stellen maar om één of andere reden niet in de procedure betrokken waren (met verwijzing naar Antwerpen, 23 april 2008, NJW, 2009, 2014)

Eiseres houdt voor dat zij wel degelijk belang heeft om derdenverzet aan te tekenen omdat de bestreden gezag van gewijsde heeft waardoor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er rekening mee dient te houden. Zelfs indien de Raad van oordeel zou zijn dat de Dienst Vreemdelingenzaken ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de beschikking op grond waarvan rechtsbijstand werd verleend dan nog zal de Dienst Vreemdelingenzaken gehouden zijn een nieuwe beslissing te nemen waarbij zij rekening zal moeten houden met de tussen te komen beschikking in onderhavige procedure.

De hervorming van de bestreden beslissing is dus noodzakelijk opdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet zou besluiten tot nietigverklaring van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Eiseres wijst er verder op dat haar overheidstaak en bestuursopdracht in ernstige mate bemoeilijkt zou worden indien het standpunt van het Bureau voor Rechtelijk Wetboek en worden gevolgd, en het haar in weerwil van de bepalingen van het Gerechtelijk Wetboek en de ratio legis van art. 1/1 van het Vreemdelingenbesluit onmogelijk zou worden gemaakt om de aanzienlijke kosten, die inherent verbonden zijn aan het toenemend aantal verblijfsaanvragen minstens gedeeltelijk te dekken.

Voor wat de vereiste hoedanigheid betreft wijst zij erop dat er een wezenlijke band bestaat tussen eiseres en het recht om in toepassing van de Vreemdelingenwet en het Vreemdelingenbesluit een retributie te heffen bij bepaalde aanvragen tot verblijfsmachtiging.

Zij merkt op dat het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen van 23 april 2008, waarnaar verweerster verwijst, betrekking heeft op een vordering tot afstemming, waarvan de draagwijdte niet kan worden uitgebreid naar elk mogelijk derdenverzet.

2. Ten gronde

a) hoofdvordering

Eiseres stelt dat uit de bepalingen van de artikelen 664 en 671 Ger. W. blijkt dat rechtsbijstand enkel verleend kan worden in het kader van een rechtspleging of een precontentieuze fase en enkel voor de in artikel 665 Ger. W. vermelde rechtsplegingen en proceshandelingen.

Louter administratieve kosten, verbonden aan een eenvoudige aanvraag tot verblijfsmachtiging kunnen niet gelijkgeschakeld worden aan de kosten van een (buitengerechtigde) rechtspleging. Op het ogenblik van het indienen van een aanvraag tot verblijfsmachtiging is er geenszins sprake van enigermatig geschil waaraan het hoofd moet worden geboden.

Zij verwijst naar de voorbereidende werken betreffende de bepalingen van het Gerechtelijk Wetboek in verband met de rechtsbijstand.

De bepalingen van art. 668 Ger. W. in verband met het recht op rechtsbijstand aan vreemdelingen zijn kennelijk bedoeld voor beroepen tot nietigverklaring of de beroepen in volle rechtsmacht, wat ook blijkt uit de parlementaire voorbereidingen. Deze bepalingen hebben uitsluitend betrekking op de voorziene rechtsplegingen voor de administratieve rechter.

Zij stelt dat verweerster zich in dit verband ten onrechte verwijst naar de bepalingen van de Europese Richtlijn 2003/08/EG die werd omgezet door de invoering van art. 665, 7° Ger. W. terwijl art. 668 Ger. W. d) veel vroeger werd ingevoerd bij artikel 90 van de Vreemdelingenwet.

Verweerster beroept zich ten onrechte op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de mens inzake G.R. tegen Nederland, dat betrekking heeft op gezinshereniging en allerminst oordeelt dat elke vreemdeling in eender welke aanvraag tot verblijfsmachtiging in toepassing van de Vreemdelingenwet steeds kosteloos toegang moet kunnen krijgen tot eender welke aanvraag tot verblijfsmachtiging. Voor wat gezinshereniging betreft werd ten andere aan de Lidstaten opgelegd om in welbepaalde gevallen gezinshereniging toe te staan.

Artikel 1/1 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat slechts voor een limitatief aantal welomschreven aanvragen tot verblijfsmachtiging een retributie verschuldigd is terwijl bepaalde categorieën van vreemdelingen uitdrukkelijk worden vrijgesteld.

De geheven retributie dekt slechts gedeeltelijk de daadwerkelijke gemiddelde administratieve kosten en het gevraagde bedrag is blijijk in vergelijking met de buurlanden

Bij beschikking van 14 april 2015 werd dur door het Bureau voor Rechtsbijstand volkomen ten onrechte rechtsbijstand verleend voor de algehele aanvraag tot verblijfsvergunning overeenkomstig art. 9 bis van de Vreemdelingenwet.

Verweerster merkt op dat zij enkel overeenkomstig de wet rechtsbijstand heeft gevorderd en eiseres zelf beslissingsbevoegdheid behoudt over de regularisatieaanvraag. De rechten van eiseres zijn dus over de beslissing tot rechtsbijstand niet benadeeld in de zin van artikel

122 Ger. W. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan geen rekening houden met een eventuele andersluidende besissing over de rechtsbijstand.

Op grond van de artikelen 665 en 668 Ger.W. kan rechtsbijstand worden verleend in alle procedures waarin de Vreemdelingenwet voorziet. De humanitaire regularisatie, die een verblijfsaanvraag is, is voorzien in art. 9 bis van die wet.

De verwijzing naar de voorbereidende werken door verweerster kan niet in acht worden genomen gelet op het feit dat de wetswijziging erop gericht was de Europese Richtlijn 2003/0/EG om te zetten waarin is bepaald dat een persoon die in het buitenland verbleef rechtsbijstand diende te krijgen door het grensoverschrijdend karakter van het geschil.

De toegang tot procedures moet gewaarborgd worden voor elkeen en dus zeker voor de minvermogende zo niet is er sprake van een schending van art. 13 EVRM.

Zij verwijst naar het arrest van 10 januari 2012 van het Europees Hof voor de Rechten van de mens in zaak G.R. tegen Nederland. In deze zaak werd geoordeeld dat een effectieve toegang tot een administratieve procedure, waarin geoordeeld wordt over een verblijfsaanvraag op grond van gezinshereniging, moet worden gewaarborgd wat niet het geval is wanneer er een te grote discrepantie is tussen het inkomen van de verzoeker en de administratieve kost, verbonden met de administratieve procedure.

Verweerster stelt dat het vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is dat de toegang dient te worden gegarandeerd wanneer het gaat om een niet-rechterlijk orgaan die specifieke bevoegdheden heeft in het kader van een buitengerechtigde procedure.

Zij voert ook aan dat recent nog het Europees Hof heet geoordeeld dat een procedure voor een verblijfsaanvraag wel degelijk dient beschouwd te worden als een procedure waarbij de toegang tot rechten volgende uit toepasselijke richtlijnen dient te worden gewaarborgd.

Verweerster stelt ook dat zij zich kan beroepen op artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 omdat wanneer de betrokken persoon in onmogelijkheid verkeert om terug te keren hij toegelaten moet worden tot het verblijf. Indien hiertoe geen kosteloze rechtspleging zou kunnen verkrijgen wordt dat wordt een onwettig obstakel ingevoerd dat de toegang tot deze richtlijn en de rechten erin vooropgesteld beperkt.

Volgens verweerster zou indien wordt aangenomen dat art. 664 en volgende van het Gerechtelijk Wetboek niet van toepassing zouden zijn op de procedure voor de aanvraag tot verblijf dit een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet zou uitmaken doordat sommige personen die een verblijfsaanvraag indienen geen retributie hoeven te betalen en anderen, die zich op een ander wetsartikel baseren maar zich verder in soortgelijke

omstandigheden bevinden, deze wel moeten betalen. Zij vraagt daaromtrent een prejudiciële vraag aan het gerechtelijk Hof te stellen.

b) tegenvordering

Verweerster is de mening toegedaan dat onderhavige procedure een louter pesterij is vanwege eiseres, mede geleid op procesverhoudingen in het verleden waarbij een beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken in verband met de medische regularisatieaanvraag van verweerster door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd vernietigd.

De houding van eiseres maakt procesrechtsmisbruik uit om haar te ontmoedigen nog te procederen . Zij vordert een rechtsplegingsvergoeding van 1.321 EUR waarbij haar symbolisch één euro wordt toegekend wegens de houding van eiseres.

Eiseres stelt dat er van procesrechtsmisbruik geen sprake kan zijn omdat het oogmerk om te schaden volstrekt afwezig is.

III. Beoordeling

a) exceptie van onbevoegdheid

In tegenstelling tot wat verweerster voorhoudt is het voorwerp van onderhavige procedure de beoordeling van het door eiseres ingestelde derdenverzet tegen de beschikking van 14 april 2015 en niet de vraag of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen al dan niet gehouden is door de beschikking waartegen derdenverzet werd aangetekend. De rechtbank is op grond van art. 1125, 1ste lid Ger. W. bevoegd.

b) exceptie van gebrek aan belang en hoedanigheid.

Derdenverzet kan overeenkomstig artikel 1122 Ger. W. worden ingesteld door ieder die niet behoorlijk is opgeroepen of niet in dezelfde hoedanigheid in de zaak is tussen gekomen tegen een, zij het voorlopige, beslissing die zijn rechten benadeelt en die gewezen is door een burgerlijk gerecht, of door een strafrecht in zover dit over burgerlijke belangen uitspraak heeft gedaan.

Benadeling van belangen, zowel materieel of moreel, voldoet aan de eis gesteld in artikel 1122 Ger. W. (zie Wagner, K. Derdenverzet, A.P.R., 2004, nrs. 7 en 8)

Verweerster heeft in haar verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring voor Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitdrukkelijk verwezen naar de beschikking van het Bureau voor Rechtsbijstand. (st. 5 verweerster)

Het is duidelijk dat wanneer de rechtsbijstand ook betrekking heeft op de het niet verschuldigd zijn van de retributie, die wordt opgelegd op grond van artikel 1/1 §1 en §2 van de Vreemdelingenwet en artikel 1/1 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 dit als gevolg heeft dat eiseres deze retributie niet kan innen en het niet innen ervan niet kan leiden tot de onontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

Indien derhalve ten onrechte deze rechtsbijstand zou zijn toegekend impliceert dit dat de belangen van eiseres daardoor zouden zijn geschaad en zij ook belang heeft in de zin van artikel 17 Ger. W. om verzet te doen.

Bij de beoordeling van het belang van een partij is de vraag of die partij had kunnen tussenkomen in de eerste procedure niet relevant. (zie Wagner, K. ibidem, nr. 19)

Ten overvloede weze toegevoegd dat dat eiseres geen belang kan ontlenen aan de voorgehouden situatie dat haar overheidstaak door de bestreden beslissing in het gedrang zou kunnen worden gebracht doordat, indien deze beslissing gevolgd wordt, doordat zij niet minstens een deel van de administratieve kosten, verbonden aan een stijgend aantal verlijfsaanvragen, zou kunnen dekken. De rechter doet immers overeenkomstig artikel 6 Ger. W. geen uitspraak bij wijze van algemene en als regel geldende beschikking.

3. Ten gronde

a) De hoofdvordering

In de beschikking van 14 april 2015 werd aan verweerster rechtsbijstand toegekend voor de procedures ter regularisatie van haar verblijf in België.

Artikel 665, 6° Ger. W. bepaalt dat rechtsbijstand kan worden verleend voor alle buitengerechtelijke procedures, die opgelegd zijn bij wet of door de rechter.

Artikel 668 d) Ger. W. bepaalt dat rechtsbijstand onder dezelfde voorwaarden kan verleend worden aan vreemdelingen, in de procedures waarin voorzien is bij de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Verweerster heeft op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een machtiging tot verblijf wegens buitengewone omstandigheden gevraagd. Op grond van 1/1 van de Verblifswet is opdat dergelijke aanvraag ontvankelijk zou zijn vereist dat een retributie wordt betaald die de administratieve kosten dekt.

De vraag die aan de orde is is te weten of de procedure op grond van art. 9 bis van de Vreemdelingenwet valt onder de bepalingen van art. 665 en 668 Ger. W.

De Rechtbank is de mening toegedaan dat een grondwetconforme interpretatie van de genoemde bepalingen tot het besluit leidt dat dit inderdaad het geval is.

Het wezen van de administratiefrechtelijke procedure op grond van art. 9 bis van de Vreemdelingenwet is te oordelen of aan de betrokken vreemdeling een verblijfsrecht kan worden toegestaan.

Volgens eiseres kan geen rechtsbijstand worden toegestaan omdat er op het ogenblik van het indienen van een aanvraag tot verblijfsmachtiging geenszins sprake is van enigerlei geschil waaraan het hoofd moet worden geboden.

Aangezien er echter over het verzoek om verblijf van de betrokkene buitengerechtelijk wordt geroordeeld en er een administratief beroep tegen deze beslissing openstaat valt de procedure op grond van art. 9 bis van de Vreemdelingenwet wel onder de genoemde bepalingen van het Gerechtelijk Wetboek.

De rechtbank van is van oordeel dat de beschikking over de rechtsbijstand inderdaad ook betrekking heeft op de in artikel 1/1 van de Vreemdelingenwet voorziene retributie.

Het lijkt niet verenigbaar met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet dat vreemdelingen, die behoeftig zijn en in België verblijven, naargelang van de reden waarom zij om verblijfsrecht in België verzoeken al dan niet gehouden zijn de voorziene retributie geheel, gedeeltelijk of niet te betalen.

b) De tegenvordering

Het is niet omdat verweerster als verschillende procedures omtrent haar verblijfsrecht heeft gevoerd en het derdenverzet wordt afgewezen dat op enige wijze is aangetoond dat eiseres met opzet of te kwader trouw zou hebben gehandeld. De tegenvordering wegens tergend en roekeloos geding wordt afgewezen.

OM DEZE REDENEN,

Wijzende op tegenspraak

Gelet op de artikelen 2, 37 en 41 van de wet van 15 Juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken;

Verklaart het derdenverzet ontvankelijk maar wijst het af als ongegrond.

Verklaart de tegenvordering ontvankelijk maar wijst ze af als ongegrond.

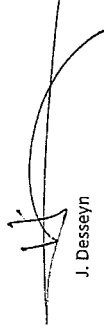
Veroordeelt eiseres op verzet tot de kosten van het geding, aan de zijde van verweerster op verzet begroot op de rechtsplegingsvergoeding ten bedrage van 1.320 EUR.

Aldus verleend in het kabinet van het Bureau voor rechtsbijstand op ZESSENTWINTIG MEI TWEEDELIJZEND EN ZESTIEN.

Aanwezig: J. Desseyne, voorzitter van het Bureau,
V. Leyman, griffier.

V. Leyman

J. Desseyne

